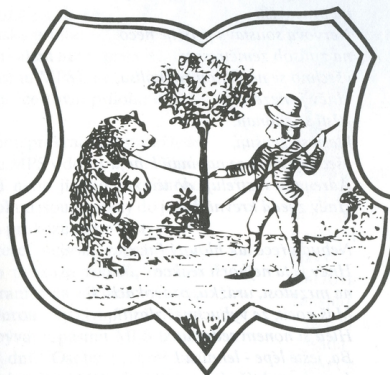

*Městské muzeum
512 11 Vysoké nad Jiz.*

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník č. 5/1996, vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 400 ks, cena 4,-Kč. Příspěvky zasílejte do každého
posledního dne v měsíci na MěÚ Vysoké nad Jizerou PSČ 51211.
Vytiskla tiskárna Glos s.r.o. Semily, tel/fax: (0431) 2644, v roce 1996.

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ
MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

KVĚTEN 1996

P. Bosmans:

Adrenalin

*Snadno vybuchneš hněvem?
Tak se rychle přestaň zlobit
a dobře poslouchej.
Proč se vlastně zlobíš?
Výbuchy hněvu situaci ještě zhorší.
Zostřují napětí v manželství,
v rodině, mezi přáteli a známými,
na pracovišti.
Nervová soustava prožije něco
na způsob zemětřesení,
všechno se najednou rozkolísá.
Hněv je nezdravý.
Pěští se zatínají,
hlasy se zvyšují,
všechny svaly se napínají k boji.
Adrenalin vystřeluje do těla.
Hněv zvedá krevní tlak.*

*Nebud přece tak hloupý!
Hněv je ta nejhorší reakce
na mrzutost, urážku, provokaci.
Máš pocit, že vybuchneš zlostí?
Hleď si honem sednout.
Ba, ještě lépe - lehni si!
Je to dost obtížné a namáhavé
hněvat se ve vodorovné poloze.*

ZPRÁVY z městského úřadu

Malý pohraniční styk (MPS)

Dne 19. února 1996 vstoupila v platnost smlouva o malém pohraničním styku mezi Českou a Polskou republikou. Působnost smlouvy se dotýká i občanů, kteří mají v pásmu malého pohraničního styku pobyt pouze přechodný, např. chalupáři, chataři, rekreační atd. Přechody malého pohraničního styku budou označeny informačními tabulemi.

K přechodu je třeba:

buď - občanský průkaz (musí obsahovat zápis o trvalém nebo přechodném pobytu v pásmu MPS), nebo - cestovní pas, nebo - cestovní přílohu k obč. průkazu.

Děti mohou překračovat státní hranici v pásmu MPS v doprovodu jednoho z rodičů nebo jiného zákonného zástupce, pokud jsou zapsány do jejich občanských průkazů nebo cest. pasu.

Děti, které nejsou zapsány do občanského průkazu rodičů, mohou překročit hranice na základě cestovní přílohy, kterou vydávají příslušné orgány. Pobývat v pásmu MPS lze až po dobu 7 dnů. Osoby překračující státní hranici v rámci MPS mohou bez povolení, cla a daní dovážet a vyvážet:

- věci k osobní potřebě a spotřebě na dobu cesty a pobytu
- cestovat vlastními doprav. prostředky s podmínkou jejich zpětného vývozu

Obce našeho okresu, nacházející se v pásmu MPS:

Benecko
Jablonec n. J.
Paseky n.J.
Rokytnice n.J.
Bozkov
Jesenný
Poniklá
Roprachtice
Harrachov
Jestřabí
Příkrý
Roztoky u Semil
Vichová n.J.
Vysoké n.J.

Ze sousedních měst a obcí např.:

Liberec
Janské Lázně
Desná
Pec p.S.
Držkov
Šp. Mlýn
Jablonec n.N.
Trutnov
Kořenov
Vrchlabí
Plavý
Smržovka
Tanvald
Velké Hamry
Zásada
Zlatá Olešnice

Poděkování

MěÚ děkuje spolku dobrovolných hasičů - SHD a vysokému sdružení MS-Kalifornie za pomoc při úklidu a mytí náměstí a přilehlých komuni-

kací a všem občanům, kteří svou pomocí přispěli k pěknému vzhledu města.

Koupaliště

Pro nezáměr místních občanů bylo koupaliště pronajato panu Danielu Jónovi z Rokytnice n.J. za 40.000 Kč na letošní sezónu.

Bytová otázka

Další byt 1+1 v č. 26 byl přidělen pro potřeby učitelů ZŠ. Byt 1+0 (uživatelka p. Rückrová) dosud přidělen nebyl.

Kontejner

MěÚ upozorňuje všechny občany a návštěvníky města, že kontejner na komunální odpad v prostoru úpravny vody za hřbitovem bude pro neukázněnost některých osob zase uzavřen a za uložení odpadu vybírány poplatky v původní výši. Otvírací doba bude každou sudou sobotu od 9-10 hod. V případě nutnosti na požádání (osobně nebo na telefonu č. 593 103) v pracovní dny a v pracovní hodiny.

VOLBY

Informace k volbám do poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky.

Konání voleb: volby se konají ve dnech 31. května a 1. června 1996. V pátek 31. května 1996 začínají volby ve všech volebních okrscích ve 14.00 hodin a končí ve 22.00 hodin. V sobotu 1. června 1996 začínají volby v 7.00 hodin a končí ve 14.00 hodin.

Město Vysoké nad Jizerou vytváří celkem pět volebních okrsků:

Vysoké nad Jizerou - volební místnost v požární zbrojnici (pro část Vysoké nad Jizerou)

zapisovatel Ing. Pavel Štěpánek
telefon 593902

Sklenařice - volební místnost v bývalé škole (pro část Sklenařice)

zapisovatel Ing. Oldřich Vitvar
telefon 593903

Horní Trhč - volební místnost v sokolovně (pro část Trhč)

zapisovatel Jiří Chmelík
telefon 949403

Stará Ves - volební místnost sklad náhradních dílů (pro část Stará Ves)

zapisovatel Ing. Karel Kellner
telefon 593149

Helkovice - volební místnost kulturní jizba (pro část Helkovice)

zapisovatel Ing. Jiří Bartoš
telefon 593903

Voliči bude umožněno hlasovat poté, kdy prokáže svou totožnost, státní občanství ČR a údaje o oprávněnosti hlasovat v uvedeném okrsku.

Každému voliči budou doručeny tři dny předem voleb hlasovací listky. Spolu s nimi bude voličům doručen informační leták, v němž budou seznámeni s údaji potřebnými pro realizaci volebního práva.

Voličem je každý státní občan České republiky, který alespoň ve druhý den voleb dosáhl věku 18 let.

Zvláštní seznam vede město pro voliče, který nemá na jejím území trvalý pobyt a který:

- a) nemá trvalý pobyt na území České republiky
- b) vykonává v obvodu obce základní nebo náhradní vojenskou službu
- c) je v nemocnici, porodnici, sanatoriu, ústavu sociální péče nebo v podobném ústavu a zařízení umístěném v obci
- d) je v cele policejního zajištění, objektu, kde se vykonává vazba nebo výkon trestu odnětí svobody
- e) volí v obci na voličský průkaz (§ 30 odst. 2)

Volič může požádat ze závažných, zejména zdravotních důvodů, obecní úřad a v den voleb okrskovou volební komisi o to, aby mohl hlasovat mimo volební místnost. V takovém případě okrsková volební komise vyšle k voliči dva své členy s přenosnou volební schránkou, úřední obálkou a hlasovacími listky. Při hlasování postupují členové volební komise tak, aby byla zachována tajnost hlasování.

Seznam politických stran a hnutí, které podaly kandidátní listiny pro volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR pro kraj Východočeský:

1. Občanská demokratická strana
2. Důchodci za životní jistoty
3. Komunistická strana Čech a Moravy
4. Levý blok
5. Česká strana sociálně demokratická
6. Českomoravská unie středu
7. Demokratická unie
8. Občanská demokratická aliance
9. Sdružení pro republiku - Republikánská strana Československa

10. Křesťanská a demokratická unie - Československá strana lidová
11. Česká pravice
12. Strana demokratické levice
13. Svobodní demokraté - Liberální strana národně sociální
14. Právý blok
15. Strana zelených
16. Strana československých komunistů
17. Nezávislí
18. Celostátní aktiv občanů
19. Hnutí samosprávné Moravy a Slezka - Moravské národní sjednocení

TJ Vysoké nad Jizerou

pronajalo kiosek u lyžařského vleku Šachty firmě F. Matoušek, Vysoké n. Jiz.

Otevřen bude pravidelně Po-Pá od 18.00 hod, So-Ne od 14.00 hod.

K příjemnému posezení zvou Matouškoví

Anketa

zaměstnanců NS Jednota ve Vysokém

V minulém čísle jsme vám, milí čtenáři, slíbili, že uveřejníme některé nejzajímavější odpovědi v úplném znění. Paní vedoucí předala všechny anketní listky naší redakci a my jsme pro vás vybrali:

Jsem spokojeni, prodejna má dostatečný sortiment a dobré technické vybavení. Personál je ochotný a přátelský. Podepsáno.

Personál je super.

Personál je vstřícný, ochotný, přímě se nakupuje.

Málokdy jsou fronty u pokladny a je moc dobré, když ve špičce zaskočí další pokladní.

Po návratu z lyží už člověk nenakoupí, je zavřeno. Považuji za vyhovující provozní dobu prodloužit alespoň do 18.00 hod. Taktéž v sobotu alespoň do 12.00 hod. I v sobotu by měl být tvaroh a smetánky.

Postrádáme někdy (v pátek) šmrnc jako u Neckermanna. V pátek je větší dopoledne hodně lidí, málo košíků. Máme svůj privátní. Dost často jede jen jedna pokladna, čili fronta na košíky a další u pokladny. Odbourejte frontu, lidi budou spokojenější a vy si můžete dát kafe. Čau. Podepsáno.

Od změny vedoucí se stav značně zlepšil. Udržte současný stav včetně sortimentu zboží.

Postrádáme čistý vzduch. Je cítit kouř z cigaret. Taký prodej jakostnější zeleniny. Podepsáno.

Personál v pořádku, ochotný a vždy připravený informovat nebo obsluhovat.

Stav prodejny mnohem lepší než býval. Chybí jen rozmanitější výrobky mražené (menší porce). Postrádám alespoň 1 vozík, do kterého se dá posadit

dit nechodící dítě. Od té doby, co je v prodejně nová vedoucí, nedá se ani zdaleka přirovnat k dřívějšímu stavu (zastaralá prodejna po všech stránkách). Provozní doba je pro nás docela vyhovující bez polední přestávky, kdykoli během dne může být nákup uskutečněn. Bohatý výběr je zaručen, potraviny nemají prošlou lhůtu, regály plné zboží a dobře uspořádané. Personál velice ochotný, v prodejně jde všechno jako po drátku díky vřelému vztahu příjemné paní vedoucí jak k personálu, tak k zákazníkům. Přesto, že prodejna nemá velký nákupní prostor, vše je uspořádáno s největší péčí, zboží v regálech je perfektně uloženo, u pokladen jsou zákazníci odbavováni rychle. Prodejnu chválíme moc a moc a těžko si dnes představujeme, že jsme byli dlouhá léta nuceni nakupovat v dřívější prodejně, kde nebyl žádný výběr zboží, takže jsme ani nevěděli, co všechno se vyrábí a je na trhu k dostání. Děkujeme, že jsme se toho dočkali konečně ve Vysokém.

Postrádám větší výběr zeleniny a výběr i množství jogurtů, výběr tvrdých sýrů a hlavně větší výběr zdravé výživy: pšeničné klíčky, ořechy, různé mouky, mořskou či alpskou sůl. Kráje sýry i salámy balit do folie proti vyschnutí. Podepsáno.

Prodejna by mohla být větší a personál ochotnější. Jestliže je napsáno, že otevíráte v 7.00, neexistuje žádná omluva pro to, aby bylo ještě v 7.10 zavřeno. Personál je celkem ochotný, ale prodáv

vačky se občas chovají jako u kolotoče. Pokřikují na sebe přes regály, často i věci, které by zákazník slyšet nemusel a neměl. Hlavně mi není jasný smysl celé ankety. Už teď jsem slyšela, jak prodávачky hlasitě kritizovaly připomínky zákazníků. Např. k pracovní době. Proč se anketa vůbec dělá, když se na kritické připomínky zákazníků reaguje výsměchem? Nebo jste chtěli čist jen a jen samou chválu?

Personál není přátelsky naladěný. Je velmi nepříjemně neustále sledování a podezřívání. Zboží rovnat tak, aby nepadalo z regálů.

Personál by si měl víc všimnout zákazníků ohledně jejich přání. Postrádám přátelskou atmosféru.

Postrádám ochotu a inteligenci prodávачek, jsou nepříjemně, okrádají.

O personálu si myslím svý.

Personál neúslušný.

Všechno je o.k.

Ceny se mi zdají vysoké oproti jiným prodejnám. Postrádám prodávачky „nahore bez“ a navrhuji Černou rukavici: zveřejnit celá jména „nenechavců“.

Mohlo by se teď otvírat aspoň v 6.30 jako u p. Pičmana, který otvírá už v 6.00 hodin.

Zaveďte víc nízkokalorických výrobků.

Postrádám balíčkové maso a polotovary.

Zveřejňujte zloděje plným jménem.

Přivítala bych častější prodej celozrnného chleba a prodej sojového masa s příchutí kuřecí, hovězí a vepřovou.

Personál se má co učit. Neohmatávat potraviny holýma rukama, ale náradím. Vyvolává to pobouření hlavně u lidí, kteří už žijí v kulturním prostředí. Bylo by dobré, aby všichni zaměstnanci včetně Libalovy čety navštívili západní země a zhodnotili jednání s cizinci (stydíme se za vás). K nám jsou vlnití (i když Češi na západě kradou). Necháňaví vám tu tisíce. Košíky tam není povinnost nosit, proto si je tu také neberou. Laskavě si uvědomte, že košík není pro zloděje zbraň. Oni to už poznali.

Se současným stavem prodejny nejsem vůbec spokojena. V současné době je zařízení (tzv. moderně?) tak, že to vypadá jak dobře udělané výstavní skladiště a kupující jaksi překáží. Jeden zákazník neobejde druhého, a když, tak zakopne o krabici se zbožím, které se nevešlo do regálů. Postrádám proto pohodu a klid k nákupu. Méně je více. Chybí prostě prostor pro kupujícího.

Vy jste tu pro zákazníky a zákazníci vám nemohou být na obtíž. Ještě že je tu Pičman, ale utíkají vám zákazníci.

Já bych navrhovala, aby všechny prodavačky nosily vizitky se jménem pro případ stížnosti, aby byl konkrétní. Dále bych zlepšila cenovky u nápojů coca-cola, protože je jich víc druhů a na tabuli zveřejnila ceny obalů (lahví), mají také různou cenu při vracení. Slečny nebo paní za pultem s uzeninou jsou srdcem obchodu, zdvořile se zeptají, rychle obslouží a vždy zákazníkům poděkují. Jinak přeji všem mnoho úspěchů.

Nejmilejší je paní s brýlemi u pokladny.

Neberte tuto anketu jako popud k agresivitě k zákazníkům, tak se to dělo za vedoucí Votočkovy. Berte to jako poučení. Buďte k zákazníkům laskaví, to je vaše náplň práce. A my vám to oplátíme.

Každý zákazník si jistě udělá svůj úsudek, až všechny ty připomínky dočte do konce.

Redakce.

Restaurace v budově České spořitelny ve Vysokém nad Jizerou

V současné době je možné na objednávku pořádat v této restauraci pro uzavřenou společnost různé přátelské schůzky, společenské večery, setkání a srazy přátel, rodinné oslavy, svatby a podobně do 30 osob.

Je třeba každou akci zvlášť nahlásit vedoucímu p. J. Pošepnému, telefon č. 593 115. Případné ubytování pro účastníky těchto akcí je možné po dohodě. Výhodné termíny jsou v mimosezónách a o víkendech.

ŠKOLNÍ OKÉNKO

Jak vzpomíná na školu a učitele pan Grosman ze Tříče

Jedenadvadesátiletý „mladík“ s jiskrou v oku. Obstará skoro vše, co potřebuje, čte bez brýlí, pravidelně chodí do kostela. Jí střídavě, v jídle vyznává přísnou kázeň. Od té doby, co není v chalupě kráva (24 let), neměl prý v ústech máslo ani mléko. Celá rodina vyrostla na kyselu. Skoro vůbec nestonal. Úrazy si léčil sám. V nemocnici byl jen jednou, to když mu operovali oči - čočku bylo třeba vyměnit. Jen špatný sluch mu trochu komplikuje kontakt se světem. Sluchadla nosit nechce, prý zkreslují.

Bydlí, po smrti manželky sám, v chalupě po pra-prarodičích. Postavili ji na konci 18. století. Prožil v ní celý život. Sedlačil. Přestože se ničemu nevyučil, umí skoro všechno, co s provozem hospodářství souviselo. Plést koše, vyrábět škopíky...

Na naši návštěvu se připravil. Po léta schovává hmotná svědectví své školní docházky. Ukazuje nám sešity,

vykresy, penál, posuvné měřítko, učebnice. Až s dojetím člověk listuje Frumanovým-Jirsovým Slabikářem z roku 1911...

Do školy začal chodit ve stejném roce. Tenkrát byla ve Tříči dvojtřídká. V I. třídě učil pan učitel Kotyk, ve druhé pan učitel Štrobach. Oba se vedle školní práce věnovali zahradnictví a ovocnářství, pan učitel Hartl, který přišel později, i včelařství. „Být učitelem je umění“, říká pan Grosman, „učitel musí být trpělivý, nesmí být vztekly“. Na otázku, zda pan učitel používal rákosku, přitakává. „Jinak to nešlo. Protekce ve škole nebyla, chudý, bohatý, museli jsme se mít rádi.“

Vzpomíná, že za války chodilo do třídky školy 8 polských dětí. „Za chvíli jsme si rozuměli“. A na výlet do Krkonoš. Vypravili se tam ve 4. nebo 5. třídě s panem učitelem Štrobachem. Ten uměl perfektně německy. „Šli jsme do Jablonce, na Kokrháč, na Labskou, ke Sněžným jamám. Pan učitel nás nechal slézt dolů do jam, jen nakazoval, abychom nestoupali na místa, kde byla suť.“

No a zas zpátky do Rokytnice, do Jablonce a domů. Ze jsme to jen vydrželi!“

Na otázku, zda se doma učil, odpovídá záporně. „Nebyl čas. Muselo se dělat na poli. Už od 9 let jsem ráno, než se šlo do školy, sekal louku“.

V roce 1916 přešel do vysoké měšťanky. Protože se chtěl naučit dobře německy, 2. ročník měšťanky absolvoval v německé škole v Rokytnici. S jistou chloubou říká, že už při příchodu

uměl německy dost slušně, takže ho přijali hned do 2. ročníku. (Většina českých dětí 1. ročník v Rokytnici kvůli jazyku opakovala.) Docházku do měšťanky dokončil zase ve Vysokém.

I do měšťanky chodily děti většinu roku bosy. Ukopnuté palce a od strniště rozpíchaná chodidla léčily kolo-mazi.

Pozoruhodné je, na co pan Grosman vzpomíná. „Všichni učitelé bydleli kolem náměstí. Pan učitel Slavík v dnešní lékárně, vedle Zajíček, u Lantverů Horáček. Všichni tak viděli, co se na náměstí děje, jestli se chováme, jak nás ve škole učili. Nikdo nesměl mít ruce v kapsách, každý musel mít kabát zapnutý na knoflíky, všichni jsme museli zdravít. Největší školu nám dával pan učitel Kavan. Říkali jsme si a předváděli, jak se chovat jako host, jako hostitel... To byla úžasná škola!“ Kéž by tato vzpomínka inspirovala ty učitele, kteří si ještě dnes myslí, že nejdůležitější je ve škole integrál, počet bitev svedených za Marie Terezie nebo organická kyselina či sůl. Pokračování příště.

Zapsala doc. PhDr. R. Váňová

ZŠ

Neobyčejný koncert

V pondělí 15. dubna nás v divadle Krkonoš navštívil francouzský symfonický orchestr. Pod vedením profesora hudební výchovy a zároveň dirigenta Jeana - Jo Rouxe zahráli žáci ve věku 11 až 18 let několik skladeb, a to jak od

slavných skladatelů, tak i díla dirigenta. V orchestru hraje 68 studentů.

Jejich vystoupení na každého udělalo určitý dojem. Mně osobně se líbily písně složené dirigentem. Hraní se ale neobešlo bez potíží. Jedné dívce, která měla hrát sólo na housle, praskla struna, a tak musela hrát s jinými. Snad největší potíž byla v tom, že pódium je rovné, tudíž nebylo vidět dechové a bicí nástroje.

Dlouhotrvající potlesk odměnil umění francouzských přátel.

D. Hejral 7. tř.

ISS

O francouzských přátelích ještě jednou z pera žákyně III. r. RŠ

Orchestr při Lyceu Davida d' Agnera

V pondělí 15. 4. 96 měla Základní škola a Integrovaná střední škola ve Vysokém nad Jizerou možnost zhlédnout vystoupení Orchestru při Lyceu Davida d' Agnera z Francie.

Orchestr založil v říjnu 1983 Jean-Jo Roux, profesor hudební výchovy. Nyní ho tvoří 68 studentů, kteří se scházejí ve dvou kroužcích. Společná práce probíhá během pravidelných zkoušek, jedna hodina v týdnu a tři hodiny v sobotu dopoledne.

Orchestr hraje všechny žánry: od Vivaldiho až po Berlioze, Bacha a díla napsaná Jeanem-Jo Rouxem zvláště

pro tento orchestr. Sólový trumpetista z Filharmonického orchestru pays de la Loire, který má na starost hru na dechové nástroje, je nadšen talentem jazzové sekce.

Celé vystoupení orchestru, které se konalo od 11,00 hod. v místním divadle, trvalo necelou jednu hodinu, během níž nám orchestr zahrál skladby světových mistrů.

Všechny skladby, které okouzlovaly svou dynamičností, se jistě líbily všem divákům, kteří po skončení vystoupení dlouho tleskali.

Ne nadarmo se orchestr pyšní tím, že je jedním z mála francouzských školních orchestrů, který každý rok pořádá zahraniční turné a navazuje tak pevná přátelství po celém světě. A proto jim přejeme, aby jim dlouho vydržel pracovní elán, který vkládají do hraní, aby toho v životě hodně dokázali a těšili se, že k nám zase někdy zavítají.

J. Wasserbauerová, III. RŠ

SOUTĚŽ

Dne 10. dubna 1996 se děvčata 1., 2. a 3. ročníku ISS ve Vysokém n. J. zúčastnila soutěže zájmové umělecké činnosti v Lázních Bělohradu. Účastníci se sjeli z integrovaných středních škol Východočeského kraje: Poličky, Kladrub, Vysokého Mýta, Lázní Bělohrad a Lomnice nad Popelkou. My jsme si pro soutěž připravily zpěv (M. Hloušková, A. Horváthová), scénku (E. Kašpárková, Balatková, Pluhařo-

vá, Vrabcová), tu napsala L. Balatková, hru na klavír (M. Nosková), přednes (J. Skrbková, E. Vošvrdová). Při vyhlášení výsledků jsme byly mile překvapeny. Celkově jsme se umístily na 2. místě. M. Hloušková a A. Horváthová postoupily do národního kola, které se koná v Jeseníkách.

Eva Vošvrdová, III. RŠ

Z KULTURY

PATŘÍME K SOBĚ

29. dubna 1996 se odpoledne konalo v aule gymnasia Ivana Olbrachta v Semilech slavnostní vyhodnocení soutěže Patříme k sobě. Po předání finančních odměn vítězům byl zábavný program, nazvaný Od operety k populární hudbě, který připravila agentura Istria, jejímž hlavním protagonistou je nevidomý absolvent konzervatoře a vysoké školy pedagogické. Na závěr byla připravena výstavka prací účastníků soutěže. Zúčastnili se i představitelé města a okresu.

Pořadatelem této soutěže je oddělení zdravotní výchovy okresní hygienické stanice v Semilech.

Soutěž se problematičtěji týká tělesné, duševní a smyslově postižených.

Vztah zdravých lidí ke zdravotně postiženým donedávna patřil k odsouvaným tématům a dodnes se musíme učit vzájemnému soužití, plnému pochopení, ale i maximální nezávislosti a svobodě.

Jde o to, aby tělesné či jiné postižení člověka neizolovalo společensky a aby technické či lidské překážky neprohlubovaly zdravotní handicap. K tomu sloužila i vyhlášená soutěž a jejím vyvrcholením bylo slavnostní vyhodnocení. Pozvání byli i rodiče a učitelé žáků.

Z Vysokého se umístila ve výtvarném oboru I. kategorie dětí do 15. let v první desítku účastníků žákyně 7. třídy Marta Pešková, která je zároveň žačkou LŠU - výtvarný obor - vedený paní učitelkou Jar. Nurkovičovou.

V literární části byla v prvních desítkách absolventka semilského gymnasia Daniela Hejralová z Vysokého. Její soutěžní práci uvádíme v plném znění.

Ten čas již vítr svál...

Co na tom?!

Drž mě dál...

Milý příteli

Tak, oslovení bych měla za sebou, a co dál? Je toho tolik a já nevím, kde začít. Slyším Tě, jak se směješ a říkáš: Začni třeba od konce, ale začni. Můžeš začít i někde mezi, protože život je mezi začátkem a koncem. Chci, abys věděl, jak moc mi to schází. Uvědomuji si, jak je to dávno, co jsem slyšela Tvůj hlas. Snad právě proto Ti píši. Píši dopis bez adresy. Pošlu Ti jej po Mléčné dráze a bez obálky. Je noc a nebe plné hvězd, co mi budou číst přes rameno.

A taky je zima. Další z důvodů, proč píši právě teď. Těším se na léto. Každý rok je jiný a stejný. Ale asi nikdy nebu-

de jako to léto - tehdy. Pamatuješ si naše první setkání? Málem si mě utopil. Byl to jeden z osudových omylů a Tvoje sestřenka se nám smála na druhém břehu. Jak málo stačí, aby se poznali dva lidé. To léto bych vrátila hned. I ty hodiny s kytarou u ohně s Tvým bráškou. Čeho všeho byl náš rybník svědkem? Možná vzpomíná jako já - na slunce, na písničky a na smích.

V biografu vzpomínek se rozbíhá další film. Film z dalšího léta. Jak dlouhý - nepřekonatelně dlouhý - se mi ten rok zdál. Těšila jsem se na Tebe, těšila jsem se na závody, které zase vyhraješ, na kytaru, kterou vezmeš do rukou jen pro mě a budeš mi do rána hrát, a na náš smích. Bráška mě poslal za Tebou domů. Pospíchala jsem a fantasie mi čarovala okamžiky, kdy mi vycházíš vstříc... Bože, jak jsem byla vděčná zdem, že jsou pevné. Řítila jsem se a padala neznámo kam a chtělo se mi křičet: proč Ty, proč já! Proč! Chtěla jsem vykřičet tu křivdu a zoufalství mé prázdné náruče. Ty jsi mi nevyšel vstříc. Seděl jsi na kolečkovém křesle a mlčky se díval ven. Byl jsi SÁM. V místnosti rázem došel kyslík. A já se nenáviděla.

Nenašla jsem v sobě sílu Ti říct, že mi, „to“ nevaří. Že jsi pro mě stále tím samým klukem, se kterým se chci smát. Věděla jsem to. Bylo to ve mně, ale slova mě zradila. A ty jsi tehdy neposlouchal. Šedá silnice, déšť, jeden podnapilý blázen a pět minut stačilo, aby se Ti zřítíl svět. Nikdo - ani já - nevěděl, jak jej opět postavit. Stále

jsem však chtěla být s Tebou. Ne ze soucitu, ale protože mi s Tebou bylo hezky. Protože jsem Tě měla ráda. Snad to pořádně vím až dnes. Tehdy jsem jen věděla, že udělám všechno pro to, aby ses zase smál. Byl jsi ale uzavřený do ulity a já k tobě nemohla. Potřebovali jsme čas.

Přišel. Byl podzim a já cítím jako dnes, jak mi po tvářích tečou slzy a Ty říkáš: nemám porušenou páteř. Byl to jeden ze zázraků, kterým jsem se bála věřit. Obdivovala jsem Tě. Tvou sílu a trpělivost, se kterou jsi snášel lidskou lhostejnost a pokrytectví. Byla jsem s Tebou a oba jsme věděli, že nestačí stavět bezbariérové přístupy do bank, škol a obchodů. Nejprve se musí vybudovat v lidské duši. Pamatuji se na dny, kdy jsi chtěl všechno vzdát a zanevřít na celý svět. Ptala jsem se, jak Ti mám pomoci. Dlouho jsi mlčel a pak řekl jednu z hořkých pravd: „Nikdy neuvidíš svět, jak ho vidím já. I kdyby sis sedla na vozík vedle mne. Ty totiž můžeš kdykoli vstát...“

Já mohla a Ty jsi chtěl. Jednoho dne jsem stála proti Tobě a bála se otevřít oči. Chvěla jsem se a chvěji se i dnes, když vzpomínám. Když jsem je otevřela, Ty jsi proti mně stál. Brečela jsem a zároveň se mi chtělo smát. Slova, která jsem Ti chtěla říct, se jedno za druhým ztrácelo v propadlišti myšlenkových dějin. Usmál ses: „Víš, nejtěžší je udělat první krok, ale ten druhý, třetí i tisíce stojí za to, když je uděláš správným směrem.“ A vyšel jsi mi vstříc.

Nevím, jestli to byl správný směr. Přála bych si, aby byl. Je to tak dávno. Dnes žijeme každý sám. Doufám, že se Ti daří dobře, že jsi šťastný. Pokud ano, pak jsem šťastná i já. Moc jsem se nezměnila od té doby, co jsi mě změnil Ty. Stále se mi líbí písničky a léto a smích. Jen mně chybí ten Tvůj. Co se stýče lidí - také se nezměnili. Stále touží po penězích, kariéře a majetku a říkají tomu „štěstí“. Stále v sobě mají více bariér než překážková dráha. Oba to známe.

Přála bych si, aby to bylo jinak. Aby se splnily Tvé sny. Místo tohoto dopisu by možná stačil jen telegram a jedno slovo „Díky.“ Díky, že jsi byl. Ačkoli - dnes váhám, jestli to nebyl jen sen. Ať je to jak chce - nebýt Tebe, či onoho snu, přemýšlela bych dnes asi jinak. Dnes se stydím sama za sebe a za to, že - ačkoliv jsem zdravá - jsem toho dokázala příliš málo. Snad se to jednou změní...

Do té doby - hodně štěstí

Tvá D. Hejralová

Jak se dříve bavívali mladí, vám přiblíží vyprávění pana Prokopa Háška

Bílej lajbl

Jak bezprostředně, vtipně a originálně se naši, dnes už nežijící předkové, tehdy dospělí „hoši“, dovedli bavit a veselelit a co málo jim k tomu stačilo. Dnes zábavu obstará všemocné médium v každé domácnosti i společnosti - televize. Nikdo se nemusí namáhat, sedí, dívá se, co mu je předkládáno,

a chroupá při tom různé drobné sladké a slané pečivo. Bavič v televizi baví skoro celý národ. Bavič ve společnosti venkovských přátel při posezení u piva býval také jeden, ale ostatní v té neopakovatelné atmosféře byli spolu-aktéři.

Bratři Vackové - Tonda a Lojza, kterým se pejorativně říkalo „Vacáni“, bývali tak před sedmdesáti lety takovými baviči.

Tonda byl tehda kápem vysocných mládenců blahé paměti. Při srovnání se současnem se mi zdá, že tenkrát jsme byli družnější, pořad v houfu a bez obhroublostí a neomaleností, jak lze dnes často u mladých vidati. Hodně se zpívalo, hlavně národní písně, a když přišel čas, vzal Tonda zábavu do svých rukou. A tak často došlo i na „křtění“ piva. Samosebou ve džbánu. Půllitr Tonda zásadně nekřtil. Nu, nebylo to nic závažného a na dnešní laureátství to také nevypadalo, ale za chvíli by to zmizelo z paměti, a tak snad neuškodí dát tomu „nesmrtelnost“ těmito řádky. Předzpěv „křtu“ zpíval Tonda na melodii Sil jsem proso... s přehnaným protahováním vokálu a s náramnými glisandy ze slov na slovo, kde se to jen dalo:

*Čum sém, čum tám,
pojd sém blíž k nám,
ať ti požehnáme.
Tisíc kulí krambambulí
tobě nadáváme.
Když jsi svěcený,
nesmíš být znectěný,
ale tiše v tmavém břiše
musíš být pohřbený.*

Při tom Tonda stál na židli nebo na lavici, zkrátka nad úrovní posluchačstva s džbánem vzhůru zdviženým. (vzpomínám, jak v Roztokách u muziky se s ním v kuchyni probořila kamna).

Po odzpívání předzpěvu následoval polatinštěný prozaický proslov. Byla to improvizace, pokaždé jiná, podle toho, jak byl Tonda ve formě. Přibližně to vypadalo takhle:

Až přídus domūs, maminka mi řeknūs, ty chlapus jednus zas táhneš domūs nalitūs a namazánūs.

Na košilus to nemájūs, ale chlastátus mūsus.

Ty mizeros mizerátos et darebákos jednos !

V tomhle se Tonda vždycky vyřádil. Byl vtípný a dovedl překvapit. Podle toho, jak kdy mu to sedělo, řídila se i délka proslovu. A potom přišel vlastní „křestní“ ceremoniál. Byl zase „latinský“ a náramně stručný, když Tonda pozdviženým hlasem zvolal:

Ex primo seko sipe siste nego, chlope, neznám tě !

Při posledních slovech plácnutím sjel rukou po džbánu - a pak se z něho dlouze napil. Pokřtěný džbán pak koloval. Někdy se „křtilo“ i několikrát za večer. Podle toho, kolik se našlo „mecenášů“. Tonda totiž nikdy nekřtil vlastní pivo.

Tohle tedy bylo Tondovo sólo, na kterém nikdo jiný nebyl účasten. Měli jsme kromě zpěvu i společnou pro-

dukci, které se říkalo „lajbl“. To jich několik začalo tiše brumlat: Bílej lajbl, bílej jabl, bílej lajbl a.t.d. K tomu se po chvíli přidali další: Černej lajbl, černej jabl a.t.d. A zas další. Zelenej lajbl a.t.d., až z toho byla za chvíli hučící a brumlající mechanice, která přecházela z piana do fortissima a zas poznenáhlu klesala do piana, v několika vlnách za sebou. To trvalo tak dlouho, až do toho někdo nebo několik jich jakoby zlověstně vyštěklo: Lajbl jako lajbl ! A jako když utne, nikdo ani muk, až za moment ozvalo se opět tiché brumlání: Bílej lajbl a.t.d. a hra začala znova. Ten výsledný dojem se dá těžko popsat i vypsát, ale když Tonda ta krescenda a dokrescenda dirigoval, bylo to - no něco. Snad někdo dnes nad tím pokrčí rameny. Spíš ano. Ale ono každé mládí mělo a má své drobné pošetilosti. Což nemá být omluvou. Chlubím se, jak jsme na to šli tenkrát my.

Prokop Hásek

*z archivu muzea vyhledala
V. Ďoubalíková*

Z HISTORIE dávné i nedávné

Stará Ves část 5

Jak vylíčil kronikář rok 1968

Sedmnáctého srpna odpoledne se rozpršelo, po čemž následovala duha a velmi oranžový západ slunce a po západu slabá severní záře, již v 9 hod. 30 minut zakryly mraky. Tu noc se

v divadelní budově ve Vysokém konal sjezd rodáků, jenž byl součástí 100leté památky mítinku na Petruškových vrchách.

V noci z 20. na 21. srpna budil lidi ze spaní hutot letadel, teprv ráno jsme zvěděli, že je Československo obsazeno vojsky čtyř mocností varšavského obranného společenství, která sem prý přišla pomoci potlačit kontrarevoluci a zabránit vpadu Němců. U nás jsme celkem nic neviděli, až na nápisy na autobusech a na nich černé vlaječky a naše české s černou páskou. 21. srpna přes ves přešlo jedno osobní auto s polskými důstojníky. Ze Tříče byl vidět nepřetržitý proud tanků jedoucích přes Jablonec do vnitrozemí. Lidé bláznili s nakupováním zásob a trápili se nejistotou z budoucnosti, že se jim nechtělo do žádné práce. Na vozech státního statku byla hesla „se Svobodu za svobodu“ a 22. srpna se konala podpisová akce pro vládu Dubčeka.

Rozmary počasí na jaře 1970

13. dubna byl první náznak vytávání břehů a mezí, ale ještě 12. dubna protahovali silnici a sněh prolomil střechu domu č. 53 u Vodseďálek. 18. dubna byl opravdu horký jarní den, až létali berevní motýli a navečer po dlouhé bouře potok neobyčejně stoupl. Sněh téměř roztál, ale 30. dubna znovu napadl a vydržel do 3. května. 5. května přiletěly vlaštovky, poprvé se ozvala kukačka, ale ranní přímrazky vydržely ještě po 15. květnu.

Z kroniky vybrala L. Halířová

OHŁASY Z MINULOSTI

Pan Štekr mě pozval na besedu a vyprávěl mi následující: „V roce 1932 se u mně učil František Bidman, vnuk ředitele hradské továrny p.Gerneta. Jednou František přišel s pozváním od dědečka Gerneta do boudy, kterou dal postavit při cestě mezi Nistějkou a Dykovou skálou.

Dřevená bouda byla pobitá plechem tmavozeleně natřeným. Uvnitř byl pěkný krb, kde opékali buřty, uprostřed asi 2 m dlouhý stůl s překříženým trnožem, po stranách odklápací širší lavice, na kterých se mohlo spát. Svitilo se plynovou lampou. Když se lavice odklopily a odtáhl se stůl, zvedlo se kus podlahy, kde byl vstup do sklepa. Bylo vidět kus chodby se stěnami propletenými kořeny. Toto objevili na t.zv. „propadlišti“, kterých bylo v okolí mnoho směrem od Nistějky do „Pekla“ ve Tříči. Tato propadlina byla největší, a tak ředitel Gernet na ní postavil zmíněnou boudu. Kluci z Hradska, přes zákaz, všechno prolézali a jeden z nich byl zasypan. Ostatní přivolali pomoc, chlapce vytáhli a ředitel nechal všechny propady potom zasypat.

Znal kluky, že jsou k nedohlídání.“ Tolik p. Štekr.

Toto vyprávění ve mně vyvolalo několik vzpomínek. Vzpomněla jsem si na veršovanou knížku o trpaslíku

Kulihráškovi a obrázek, jak stojí u zavřených dveří a říká tatínkovi: „Pojď se honem podívat, tajná chodba je to snad?“ Zamračil se tatínek: „Žádná chodba“, přísně řek, „uvidím-li tě tam jít, budeš, kluku, notně bit!“ Skřítek stejně neposlechl, což by asi také udělali hradští kluci. Vyřešilo se to zásypem. Ke škodě pozdějším archeologickým výzkumům. Ze středověké hrady měly tajnou únikovou cestu, je pravděpodobné.

Dále jsem vzpomínala, jak nám dětem jezdil mráz po zádech, když jsme dupaly kolem Mářinkova kříže, kde prý končila tajná chodba z Nístějky. Všichni jsme to „dunění“ samozřejmě slyšeli. To ještě kolem kříže rostly borůvky, kvetl vřes a na louce světlík.

Písmák Věnceslav Metelka zaznamenal pověst o této dlouhé chodbě a loupeživých rytířích na hradě. Nikdo nepřemýšlel, že v této době něco takového bylo technicky neproveditelné a za léta by se v té dlouhé cestě někde musely „propady“ objevit.

Lapkové, údajně „loupeživí rytíři“, se mohli svého času na Nístějce zdržovat, ale až když byl hrad opuštěn. Dříve vyhořel a r. 1519 se připomíná jako „zámek pustý“. Ze Nístějku jako odúmrtí držel krátce český král Jiřík Poděbradský, možná naše veřejnost málo zná. Podrobnější záznam je uveden v brožurce Vysoké nad Jizerou, kterou napsal Dr. V. Lukáš.

Vysoký rodák a romantik Prokop Hásek napsal „Baladu nístějskou“.

J. Ďoubalíková

Balada Nístějská o rytíři s prokletýma očima

1.

Nad Jizerou v černém lese
hrad na skále stojí.

Pod ním v chatě žil kdys rybář
s mladou ženou svojí,
každý pátek brzy k ránu
ryby nosil svému pánu,
tam do hradu s bílou věží
do lesů černých.

2.

Pod večerem jede rytíř
z hradu na svém koni,
potkal ženu rybářovu,
ohlédl se po ní.
Ach pane, tvé oči pálí,
divnou touhou mysl šálí,
ozvěnou jí skály vrací
pána tichý smích.

3.

Noc neklidná spát jí nedá,
sotva dočká rána,
rybáři, dnes na hrad půjdu
za tebe já sama.

Ráno je už na úsvitě
spravuj zatím svoje síť,
ve vodě si tváře zhlíží
v sladké závratí.

4.

Nechod' ženo, nechod' k pánu,
domů se nevrátíš,
za zdmi hradu v bílé věží
na věky se ztratíš.
Náš pán proklátý má oči
a za kterou se otočí,
jednu noc ji pomiluje,
druhou zatratí.

5.

Žena nedbá, k hradu běží,
oči jí jen planou,
čelo křížkem znamená si,
když stojí před branou.
Jak růže jí tváře hoří,
tichým hradem po kameni
dřeváčky zvoní.

6.

Věděl jsem to, věděl ženo,
že dnes přijdeš ke mně.
Kol pasu ji ruku vine,
zrak mu plane temně.
Večer až stmí se lesy,
spát budeš dnes pod nebesy,
sladce tvoje vlásky zlaté,
sladce mi voní.

7.

Slunce zašlo, rybář sedí
nad spravenou sítí.
Hrad se zvolna do tmy noří,
jen dvě okna svítí,
zář se ve tmě slabě třásla,
až pak náhle tiše zhasla,
ve vodě se za rybářem
kola dělají.

8.

Půjdeš-li ty, má panenka,
tam, kde ten hrad býval,
neboj se ty toho,
co prokláté oči mívá.
Nepotká tě v černém lese,
za tebou neohlédne se,
z bílé věže kameny jen
se tam běhají.

SPORT

Zpráva o činnosti běžeckého úseku v závodním období 95/96.

Před letošní sezónou jsme si nedávali příliš vysoké cíle. Spíš šlo o to, aby se nám podařilo udržet elán mladších závodníků z podzimní přípravy. Dále jsme chtěli smazat handicap v technice, který přece jen byl proti dětem ze sportovky, které již lyžují podstatně déle, dosti viditelný. A v neposlední řadě šlo o to, aby se nám podařilo udržet kontakt s běžeckým závodním lyžováním. Zejména tento poslední bod měl být jakýmsi hnacím motorem, který udrží poměrně slušnou úroveň naší činnosti.

Po podzimní přípravě, která probíhala pravidelně dvakrát týdně, jsme již koncem listopadu přešli na sněh. Podmínky však nebyly příliš dobré. Sněhu bylo málo a ani se nám nepodařilo včas oživit skútr. Přesto jsme se intenzivně věnovali zlepšování techniky. O práci na závodní formě se prakticky příliš nedalo mluvit, protože naším hlavním záměrem bylo zvládnutí techniky obou způsobů běhu na lyžích. Škoda jen, že v tomto období poměrně dlouze onemocněl Tomáš Tichánek, což také velmi silně poznamenalo jeho letošní lyžařskou činnost.

První závody jsme měli již 27. prosince na našich tratích. Naši závodníci odvedli zhruba svůj standard, ale již zde bylo patrné, že pokud se nám nepodaří urychleně zlepšit materiálové vybavení, vyjde naše úsilí nazmar. Bohužel z prostředků TJ jsme si mohli v tu dobu koupit pouze dvojice lyže treninkové. Navíc vznikla značná potíž s botami. Boty zakoupené v prosinci již v prvním týdnu ledna nesnesly zatížení a začaly prskat.

Dalším závodem byl pohár Krkonošského svazu lyžařů, který se měl jet v Rokytnici, ale z důvodu nedostatku sněhu na rokytnických tratích se uskutečnil ve Vysokém. Naši závodníci zde odvedli velmi dobré výkony, z nich nejlépe se umístil Jiří Dóubalík na třetím místě.

V tu dobu byla situace s materiálem již neudržitelná, a protože běžecký úsek zatím neměl z čeho ani prostředky čerpat, vznikla velmi výhodná dohoda s panem Ďurdou, který na základě sportovních výsledků věnoval určité finanční prostředky na nákup materiálu pro neúspěšnější členy běžeckého družstva. Za tuto rozhodující pomoc si zasluhuje poděkování nejen od běžeckého úseku, ale i od výboru Českého Ski klubu.

Naše tréninková činnost pokračovala dále dvakrát týdně v pondělí a ve středu. V pátek jsme většinou připravovali skluznice a v sobotu a někdy i v neděli jsme jezdili na závody. Tuto činnost řídil Zdeněk Seidl, ale o organizaci běžecké činnosti se stejně zasloužili při zajišťování treninků a účasti na závodech Roman Nesvadba a Jiří Dóubalík st. vedle ještě několika dalších členů Ski klubu, kteří pomohli zajistit dopravu na závody.

Účelem této zprávy není výčet všech výsledků, kterých naši závodníci dosáhli. Ale chtěl bych upozornit na některá umístění, kterých během této sezóny ze sedmnácti závodů, jichž jsme se zúčastnili, získali.

Přesto, že naši závodníci několikrát vystoupili na stupně vítězů, nejhodnotnější výsledky jsou: čtvrté místo Jirky Dóubalíka na Mistrovství krkonošského svazu lyžařů v Lomnici nad Popelkou a stejné je ceněno i páté místo v celkovém hodnocení GRAND PRIX Tomáše Dóubalíka. V této soutěži dvou nejsilnějších oblastí dále skončil Jiří Dóubalík ve své kategorii na jedenáctém místě.

Radek Dušíra startoval na Mistrovství republiky ve Vysokém, kde odvedl výkon odpovídající jeho současné výkonnosti. Nejlepší výsledek však asi předvedl v závěru sezóny na Horních Mísečkách, kde obsadil v silné konkurenci třetí místo. Dále dobře běžel v Bedřichově při GRAND PRIX a zejména při večerním kritériu v Horní Braně. Ondra Seidl po vyrovnávaných výsledcích s Radkem z počátku sezóny dosáhl nejhodnotnějšího výsledku tím, že si vybojoval účast ve finále GRAND PRIX v Josefově Dole a dále dobrý výkon odvedl na večerním kritériu v Horní Braně, kde do posledního kola udržel kontakt se silnou konkurencí nejlepších závodníků naší oblasti. V závěru sezóny však jeho výkonnost šla dolů.

Poměrně velkým zklamáním bylo v letošní sezóně vystoupení Tomáše Tichánka, se kterým jsme počítali na přední místa v kategorii nejmladšího žactva v rámci „KSL“. Jak již bylo v úvodu řečeno, z počátku sezóny měl zdravotní potíže. I když se koncem listopadu na lyžích párkrát svezl a do treninku potom vstoupil až po desátém lednu, nedokázal se s obtížemi zvládnutí techniky vyrovnat a tomu také odpovídají jeho výsledky. Doufám, že zde není nic ztraceno a že ještě vše dožene.

Další členkou závodního týmu měla být Gabina Zelinková. Na suchu s námi začala celkem nadějně. Absolvovala i větší část rozježdění na prvním sněhu, ale po vánocích se již treninků neúčastňovala. O to více nás těší, že ji dovedla okamžitě zastoupit třetí závodnice z lyžařské rodiny, Kateřina Dóubalíková. Neabsolvovala s námi sice podzimní přípravu, ani se neúčastnila rozježdění na prvních trénincích na sněhu, ale při první příležitosti startu v závodě tuto šanci využila. Během sezóny startovala celkem devětkrát. Chodila s námi na treninky a postupně se zdoko-

nalovala. Školní závody vyhrála s převahou, a tak je naděje, že opět budeme mít obsazenou na závodech ještě další kategorii.

V letošní sezóně s námi několikrát byl na závodech ještě Petr Nesvadba z Roprachtic. Pochvě trénuje pod vedením rodičů a v této sezóně se umisťoval v absolutní špičce nejmladšího žactva. O určité spolupráci se již jednalo a není vyloučeno, že by byl do budoucna naším závodníkem.

Dalším příslibem by mohla být dcera Pavla Šaldy. Společně jezdí na tratích a pokud by byl zájem oboustranný, bylo by to jen pro kategorii děvčat přínosem.

V závěru hodnocení hlavního závodního období běžeckého úseku bych chtěl konstatovat, že se nám tato sezóna povedla rozhodně lépe nežli ta předcházející. Vedle větší aktivity našich závodníků tuto situaci ovlivnila i ta skutečnost, že se o činnost staralo více lidí. Přesto ani nyní není možné situaci považovat za zcela uspokojivou. Vedle toho, že je potřeba i nadále vyhledávat talenty, zapojovat rodiče s dětmi, potřebujeme vyškolit dalšího trenera (nebo trenery), který by se podílel na činnosti a zatím sbíral zkušenosti, bez kterých se trenérská práce neobejde. A jak jsem již v úvodu uvedl, chceme udržet kontakt se závodním lyžováním a musíme se snažit udržet tento trend i v trenérském zajištění.

Za letošní sezónu děkuji všem závodníkům, kteří v barvách ČESKÉHO SKI KLUBU ve Vysokém nad Jizerou startovali. Dále všem, kdož se na této činnosti podíleli. Nechtěl bych ani zapomenout na Libora Nedomlela, který nám pomáhal s přípravou lyží na závody. A dále všem rozhodčím, kteří na běžeckých závodech ve Vysokém působili.

S K O L Zdeněk Seidl
zástupce úseku běhu Č.S.K.

Společenská kronika

Narození

p. Ladislavě Vaňkové a p. Petru Vaňkovi se 7. 5. 1996 narodila dcera Sabina.

Životní jubilea oslavili:

Sklenařice

11.5. Alena Metelková 71 let
20.5. Marie Holcová 84 let

Helkovice

22.5. Jaroslav Nejedlo 71 let

Tříč

12.5. Alena Lukšová 82 let

Vysoké nad Jizerou

4.5. MUDr. Miluše Mašková 73 let
12.5. Anna Novotná 85 let
14.5. Erna Poloprutská 72 let
16.5. Jan Nedomlel 70 let
17.5. Marie Siebrová 84 let
20.5. Marie Vodsedálková 79 let
22.5. Václav Hladík 75 let

